

PROLÓGUS

KORONAVÁROS

– Én bemegyek! – jelentette ki Prybolt, a grindalid.

Ovarto megrázta szarvakkal ékesített, gyapjas fejét, és azt felelte:

– Ügyfél mondta, ne menjünk be.

A kutyák morogtak, az orrlukaikat hatalmasra nyitva szimatoltak, és tekintetükkel az üres utcát pásztázták. Az egyik, Serenata elindult az ajtó felé, és rántott egyet Prybolton, aki kénytelen volt tenni előre egy lépést. A többiek hörögtek és fel-felmordultak, majd követték Serenatát.

Maga az épület azok közé a különös, henger formájú építmények közé tartozott, amelyek mintha a semmiből pattantak volna elő, szer- te az egész Syllain kerületben, és ugyanolyan gyorsan el is tűntek. Ezt az építményt narancssárgára festették (nem mutatott jól), furcsa, acélszínű jelzések sorakoztak rajta (kísértetiesnek hatottak), nem volt ablaka (nagyon rossz hír), és Prybolt mostanáig csak egyetlen bejáratát fedezte fel. Azt az ajtót, amelyen Nomar Tralmat miniszter – a koronavárosi pénzügyek ura, a férfi, akinek a védelmére Prybolt és Ovarto felesküdtek – pontosan huszonkét perccel ezelőtt bement, miután szigorúan meghagyta, hogy a testőrei semmi szín alatt ne kövessék, és ne tudakozódjanak a hogyléte felől.

Tralmat megesküdött rá, hogy tudja, mit csinál, és teljes biztonságban van, és csakis a találkozóra való utazás idejére kellett neki személyi biztosítás. És nem, nem óhajtotta elmondani a testőröknek, miről szól a konferencia, sem pedig azt, hogy kik vesznek részt rajta. Amikor felbérelte őket, világosan kijelentette, hogy teljes titoktartást kö-

vetel. Prybolt gyanította, hogy a közelgő befektetői bálról egyeztetnek odabent, és okosabb volt annál, semhogy túl sok kérdést tegyen fel. Ettől függetlenül ahhoz, hogy a testőr meg tudjon védeni valakit, tudnia kellett egyet s mást az ügyfeléről.

Mindenesetre, Nomar Tralmat ember volt, és Prybolt tapasztalatai szerint az emberek megrögzötten vakmerőek tudtak lenni, amikor eljött a perc, hogy megölessék vagy megcsonkíttassák magukat, vagy szörnyű betegségeket kapjanak el. Még a legalapvetőbb óvintézkedések tekintetében sem lehetett megbízni bennük. Bármikor képesek voltak beugrani egy sugárnyaláb elé, vagy belerohanni erős robbanásokba, vagy akár egy szikláról is levetették magukat. És függetlenül attól, hogy milyen veszélybe keverték magukat, ha életüket veszítették, azt a testőrök számlájára írták.

– Crash azt mondja, néha az ügyfél nem tudja, mi a jó neki – állította Prybolt. – Vagyis, nekünk kell gondolkodnunk helyette.

– Hát igen – dünnyögte Ovarito, azzal rágyújtott, holott nem lett volna szabad dohányozniuk munka közben, és miután kifújt egy adag füstöt, hozzátette: – Néha még Crash is téved.

Ez nyilvánvalóan nem lehetett igaz, és Ovaritóról lerítt, hogy nem is hiszi el. Crash – Prybolt legjobb barátja, a Koronaváros Diplomatavédelmi Szolgálat tulajdonosa – nem jelentett kivételt az *emberek vakmerőek* szabály alól, mi több, szemléltető példa lehetett volna bárki számára. Azzal a különbséggel persze, hogy neki valahogy sikerült nem meghalnia, és gondoskodott róla, hogy a környezetében élők se tegyék. És tényleg senki nem tudott példát mondani arra, hogy Crash tévedett valamiben.

A kutyák hangos horkantásokkal figyelték az ajtót. A lenyűgöző külsejű, nagy testű teremtmények felpúposodó teste fehérben játszott, míg rosszindulatot sugárzó, kerek szemük a koponyájukból kiemelkedő nyúlványok végén ült. A szájukból vonagló csápok lógtak. Mindent egybevetve azt a benyomást keltették, hogy különösebb erőfeszítés és probléma nélkül képesek széttépni valakit. És ez részben azért lehetett így, mert valóban képesek voltak rá, és meg is tették, ha úgy alakult a helyzet. Másrészt pedig szántszándékkal tenyésztették őket úgy, hogy ilyen legyen a külsejük – ez az ügyes trükk biztosította, hogy valójában ne kelljen szétmarcangolniuk senkit, mert a legtöbb teremtmény nagy ívben kerülte őket.

Prybolt teljes szívvel szerette a kutyákat, Crasht leszámítva őket tartotta a legjobb barátainak. Mindig tudták, hogy egy helyzet mikor kezd elfajulni.

Mint például most is. Továbbra is az ajtónál álltak, aztán összenéztek, mintha tanácskoztak volna, végül valamennyien az égnek szegezték az orrukat, és hátborzongató, éles üvöltést hallattak.

Prybolt ismét végignézett az épületen, és megszólalt:

– Jól van, ezek szerint nem én vagyok az egyetlen, akinek nem tetszik ez a dolog. Sőt, hogy pontosabban fogalmazzak: kifejezetten utálok ezt a dolgot.

Prybolt más dolgokat is utált ezekben a pillanatokban:

- Azt, hogy a hangja úgy szólt, mintha könyörgött volna.
- Azt, hogy pocsékul érezte magát, mert bele kellett préselnie a testét ebbe a nevetséges védőöltözetbe, és számos karjában egyre jobban sajogtak az izmok a mögöttük lévő, hosszú éjszaka miatt.
- Azt, hogy a körülöttük feltornyosuló épületek között kelet felé nézve láthatta, hogy a Korélia napja már a láthatár alatt jár.

A családja pontosan az efféle, gyanús ügyek miatt nem akarta, hogy ilyen jellegű munkát vállaljon.

– Hagyd csak meg az embereknek és az ő napimádó barátaiknak, hogy elpusztítsák és felfalják egymást – kérlelte őt Fastidima anyja a föld alatti fészekmedencéjük kellemes sötétjében. – A te helyed itt van, távol attól a sok mindentől. Az egész felszín alatti birodalom téged vár. Idelent nem kell belenyomorgatnod a testedet azokba a kényelmetlen rongyokba. Nem kell tartanod attól, hogy széthullasz a könyörtelen koréliei napfénytől, édes pupalettem!

De Prybolt akkor már tudta, mit akar, és nem óhajtott egész életében sötétségben bujkálni több száz fészekhárával együtt.

– Már nem vagyok pupa! – tiltakozott indulatosan, noha tudta, hogy gyerekesnek és nevetségesnek tűnik. – És egyébként is, csak azért nem akarod, hogy veszélybe kerüljek, mert ha meghalok, akkor meg kell bosszulnod, és azzal talán felborítanád a kényes politikai egyensúlyt, ami annyira fontos neked!

Ádáz dühvel mondta ki mindezt, és egészen addig nem is jött rá, hogy efféle érzés izzik benne. Mindenesetre, a szavai célba találtak: Fastidima anyja megtántorodott, mintha kapott volna egy durva ütet.

– Hogy mi? Ez... ! – hördült fel döbbenten. Vízcseppek csorogtak le az arcsápjain, és sorban a medencébe hullottak.

De nem tagadhatta az elhangzottakat, mert kétségkívül sok igazság volt bennük.

A Garavult klán évszázadok óta védelmezte a Korélia föld alatti vízrendszereit, és az örökségük fontos részét képezte a becsület, illetve a bosszú. Ha valaki ártott egy Garavult grindalidnak, azzal hét-száznegyvennyolc Garavult haragját vonta magára, és pontosan ezért nem történt meg soha. A közöttük lévő kötelékek fontosabbak voltak bármelyik korszak politikai helyzeténél, és ezt Prybolt ugyanolyan jól tudta, mint Fastidima anyja.

De persze ennél többről volt szó. Prybolt érezte, hogy a fészekanyja azért akarja maga mellett tartani, mert szereti.

Sóhajtott egyet, kimászott a sötét vízből, és elindult a felszínre vezető járat felé. A győzelem néha jobban fájt, mint a vereség.

– Nemcsak a csatornákat akarom látni, hanem a várost is – mondta menet közben. – És szeretnék másokat védelmezni. Ahhoz nagyon értek.

És valóban értett hozzá. Ezt még Crash is elismerte, márpedig ő ritkán dicsért meg valakit. Prybolt addigra megszokta a védőöltözetet, és könnyűszerrel megtanulta, hogyan olvadjon bele a környezetbe úgy, hogy közben a védett személy közelében maradt. Ismerte az erőszakot, a zűrzavart, és azt is tudta, hogy az milyen gyorsan és váratlanul alakul ki. A fegyverek nem jelentettek gondot a számára. Az összes grindalid már fiatalon önvédelmi eljárásokat tanulmányozott, továbbá megtanult bánni a különféle ütő- és szűrőfegyverekkel, valamint a sugárvetőkkel. A kutyák természetesen imádták őt, így a kiképzésük és a velük való munka sem okozott problémát neki.

És ami a legfontosabb: megtanulta, mikor bízson a megérzéseiben.

Pillanatnyilag, mialatt az éjszaka lassan és szelíden átadta a helyét a hajnalnak, a megérzései azt súgták Pryboltnak, hogy valami nagyon rossz dolog történik az ajtó másik oldalán.

– Bemegyek – mondta ismét, és ezúttal komolyan gondolta.

Ovarto megvonta a vállát, elpöckölte a cigarettáját, és azt dörmögte:

– Én meg majd elmegyek a temetésedre.

– Beeta, Serenata, Sibak! Készüljetek! – parancsolta Prybolt, mire a kutyák engedelmesen felhagytak a vizsgálódással, és mozdulatlan-ná dermedve álltak az ajtóval szemben.

Prybolt megnyomta a nyitópanelen a gombot. Az ajtó félresiklott előtte, és meglátott... egy másik ajtót. Fojtott sípolást hallott odabentről, ami csakis riasztóból származhatott. Rácsapott a belső ajtó nyitó-gombjára – ez már hangos csikorgással csúszott be a falba.

Alakok mozogtak a félhomályos helyiségben. Csak középen világított egy lámpa, ahol Nomar Tralmat a padlón térdelt. Az orra vérzett, az arckifejezése félelmet és elkeseredést tükrözött. Egy vörös bőrű, magas nő állt mellette, aki furcsa gázmaszkot viselt a fején, és az alól egy er'kit hosszú, lefelé konyuló füle meredt ki. A vállán sugárkarabély lógott, a csőre szerelt szurony baljóslatúan csillogott a lámpa fényében. Az er'kit olyan pózban állt, mint aki éppen ütni készül.

Nyomás a veszélyforrás és az ügyfél közé! – parancsolta magának Prybolt.

Számára most csak ez létezett, csak ez számított.

– Egyetek! – kiáltott a kutya'knak, és előre vetette magát. A nő a vállához rántotta és felé lendítette a karabélyt, pontosan úgy, ahogyan remélte – mert ez azt jelentette, hogy nem Tralmatra céloz. Prybolt oldalra perdült, sietve igazított a léptein, hogy alkalmazkodjon az egyensúlyváltozáshoz, és a következő pillanatban megszólalt a fegyver.

– Ájjiii – ordította Ovar'to az ajtó közelében, aztán a két méter magas, száz kilogrammos férfi elzuhant és hangos puffanással landolt a padlón. Az egyik kutya – talán Beeta – felvisített, és szintén összeroskadt. A többi még gyorsabban lódult előre.

De mielőtt Prybolt vagy valamelyik kutya odaérhetett volna, a nő a padlóhoz vágott valamit, ami egy villanással széthasadt. Sibak és Serenata vonyítottak ijedtükben, és ekkor sűrű, sárga füst kezdett szétterjedni olyan gyorsasággal, hogy szinte azonnal betöltötte az egész helyiséget.

De Pryboltot csakis az ügyfél és a veszélyforrás érdekelte, az ügyfél és a veszélyforrás. Vagy inkább a több veszélyforrás, de a nő tűnt a legfontosabbnak. Holmi füst nem állíthatta meg őt. Amúgy sem juthatott át a légzőkészülékén és a védőöltözetén. Három hosszú ugrással átvágott a termen, és arrafelé vetődött, ahol utoljára látta Tralmatot. A keze beleakadt egy vállba, mire villámgyorsan karon ragadta a férfit, rákiabált, hogy menjen vele, és talpra rángatta.

Ebben a pillanatban erős fájdalom hasított a mellkasába, és ezzel egy időben megjelent előtte a füstben a nő gázmaszkkal takart arca.

És rögtön ezután a szuronyt is meglátta. Félreugrott a következő csapás elől, a hosszú penge ott süvített el, ahol még az imént állt, majd előreszökkent, és a saját lendületét felhasználva pusztító ütést mért a támadójára. Az ökle a nő fejét érte, és a titokzatos alak hátrafelé repülve beleveszett a füstbe.

Prybolt gyorsan körülnézett, és azt látta, hogy pontosan vele szemben félresiklik egy ajtó, amin túl kisebbfajta előtér van – és azt természetes fény világítja meg. Az épület tele volt titkokkal! Kintről nézve nem lehetett felfedezni másik bejáratot, de ez most nem számított. Pryboltnak nagyon jól jött, és ki akarta használni. A vállára emelte a görcsösen köhögő Tralmatot, és a fény felé lódult.

Hamarosan kiderült, hogy az imént azért nyílt ki az ajtó, mert megérkezett az erősítés, de Prybolt számolt ezzel a lehetőséggel. Két maszkos alak rontott be a terembe, de csak azért, hogy ő mindkettőt leszedje egy-egy pontos lövéssel. Aztán elfutott a még vonagló testek mellett, és kirohant az utcára.

Pár lépésnyire a kijárattól óvatosan letette Tralmatot – a férfinak vérzett az orra, és továbbra is köhögött a füst miatt, de máskülönben nem esett baja –, és elkezdte az utca vége felé húzni.

– Velem kell jönnie! – mondta neki határozottan. – Gyorsan!

Tralmat a szemét tágra nyitva, bizonytalanul körülnézett.

– Jöjjön már! Gyerünk! – biztatta Prybolt. Bármelyik pillanatban kitörhetett valami a ködös félhomályból, és valószínűnek tűnt, hogy az a valami egy sugárnyaláb lesz. – Azonnal... men... mennünk kell! – Miután kimondta, elcsodálkozott azon, miért van ennyire kifulladás. Nem mozgott olyan sokat, és a gáz nem gyakorolhatott rá befolyást, mert a zárt öltözet...

Az imént sikerült elindítania az ügyfelet, és most őt vontatva sietett a járdán, de közben végignézett magán, és felhördült megdöbbenésben. A nő szuronya hosszan felhasította az öltözetét, és megkarcolta a páncélját. De nem a seb és nem a gáz vette el ennyire az erejét, hanem a nap.

– Azonnal... mennünk... kell... – zihálta, és továbbra is elszántan szorongatta Tralmat karját. – Nem tudok... – Az ügyfél számított, csakis az ügyfél. Nem létezett számára semmi más. Ám azt is tudta, hogy ha most kidől, akkor nem lesz senki, aki megvédené Tralmatot. – Árnyékre... sötétségre van szükségem... valamire...

Éles fájdalom hasított a bal oldalába, amikor a gyenge hajnali szellő félrelebbentette a széthasadt szövetet, és az egyre erősebb napfény szabadon érte a testét.

– Gyerünk – hörögte elhaló hangon –, erre jöjjön... erre...

Ám amikor visszanézett, nyomát sem látta Tralmatnak. Valószínűleg a támadók rángatták el mellőle, és most a maszkos nő nyugodt léptekkel sétált felé a ritkuló füstben.

– Ügyfél... – morogta Prybolt, mintha ezzel valahogyan elérhette volna, hogy Tralmat megjelenjen mellette.

Botladozva és imbolyogva befordult egy sarkon, közben kesztyűbe bújtatott kezével nagy nehezen leakasztotta a derékszíjáról az adóvevőjét.

– Crash! – suttogta a készülékbe, és forrón remélte, hogy megnyomta az adógombot. – Crash... Crash!

Biztosra vette, a főnöke tudni fogja, mit kell tenni.

– Gyerünk, Crash! Jelentkezz...!

Gyanította, hogy az er'kit nő mostanra már ott van mögötte, és nyilván emeli a sugárkarabélyát, hogy egyetlen lövéssel végezzen vele.

Prybolt minden maradék erejét összekaparva előrántotta a fegyverét, megpördült, és teljesen vaktában leadott vagy fél tucat lövést...

Mígnem észrevette, hogy üres az utca.

A nap egyre magasabbra emelkedett.

– Crash! – szólt bele Prybolt a készülékbe, és előrelódult. Biztosan tudta: valahol lesz egy nyitott ajtó, egy bejárat az alagútrendszerbe, az ő igazi otthonába, és ott a sötétség magába zárja és megvédi. Aztán majd meggyógyul, és elmegy, hogy megkeresse az ügyfelét. Rendbe hozza ezt a dolgot, akármi történt is.

– Crash, itt Prybolt. El... elszúrtam. Volt ott egy... – zihálta az adóvevőbe, és hirtelen elgondolkodott. Kik voltak a támadók? A Nihil harcosainak jellegzetes gázmaszkját viselték, de nem létezik, hogy azok felbukkantak a Korélián. Csakis a Külső Gyűrűben okoznak problémákat. Igen, sokszor bebizonyították már, mennyire vakmerőek, de bolondnak aligha lehet nevezni őket. Sosem merészkednének ilyen mélységig a galaxis magjába, a Köztársaság szívébe. Sosem vállalnák a kockázatot.

Imitátorok lehettek, például egy kartell tagjai, akik úgy akarták el-
tüntetni a nyomaikat, hogy a Nihil fosztogatóinak adták ki magukat.
Igen, ez lehet a magyarázat...

– A Nihil – hörögte Prybolt a kommunikátorba. – Úgy voltak öltö-
özve, ahogyan a fosztogatók szoktak. Gázmaszkot viseltek, és gázt...
vetettek... be. De nem hiszem...

Elhallgatott, és nem folytatta, mert nem számított. A többi Crash
is ki tudta találni. Crash mindig talált megoldást, úgyhogy bizonyos-
nak tűnt, hogy ezzel a problémával is megbirkózik. Pryboltnak csak
annyi volt a dolga, hogy életben marad, aztán segít a főnökének.

Befordult egy másik sarkon, és egyenesen nekiment egy gázmasz-
kot viselő, vörös bőrű alaknak. A nő hátraszökkent, túl gyorsan
ahhoz, hogy Prybolt megtámadhassa, aztán fellendítette a sugárka-
rabélyát, és azzal sújtott le.

Prybolt annyit tehetett, hogy hátrált, de nem bizonyult elég gyors-
nak. A szurony hosszan felhasította az öltözetét a mellkasán és a ha-
sán, aztán már csak zuhant a kövezet felé, majd akkora ütés érte, hogy
az összes tüdejéből egyszerre préselődött ki a levegő.

Ez azonban korántsem számított annyira, mint a fájdalom, ami
szétáradt az egész felsőtestében. Gyanította, hogy a kisebb végtagjai
vadul rázkódva és rángatózva égnek. Természetes fény – az a vakító,
gyilkos méreg – öntötte el mindenét, teljesen elborította, és kínzó ria-
dójelzések rohantak végig az idegrendszerén.

– Mindig szerettem volna végignézni egy ilyent – mondta az er'kit,
és a hangja alapján jókedvűnek tűnt. Prybolt érezte, hogy a nő közvet-
lenül mellette áll, és boldogan kirúgta volna alóla a lábát, vagy bár-
mit megtenne vele, hogy letörölje a vigyort a képéről.

De egyetlen testrésze sem engedelmeskedett neki, és körülötte
minden fényből állt össze, erős, könyörtelen fényből, ami hamarosan
teljesen elnyelte őt, míg végül semmit sem látott, és semmit sem
érezett.

ELSŐ FEJEZET

CSILLAGFÉNY JELZŐÁLLOMÁS

– Ram? Mi a baj?

– Hmm? – mormolta Ram Jomaram, és elszakította a tekintetét attól az apró reaktormagtól, amit szétszedett, és újra összerakott az elmúlt... már nem is tudta, mióta dolgozik rajta. Kunpar Vasivola hologramja villódzott előtte, a mester ráncos szeméből aggodalmas tekintet sugárzott.

– Nincs semmi baj – felelte Ram, és ismét a magra fordította a figyelmét.

– *Vakatebakbak!* – visította az egyik apró, szőrös bonbrak – Tip lehetett – a helyiség másik végében. *Hamis állítás* – ezt jelentette az, amit mondott, és ennek normál esetben bosszantania kellett volna Ramet, de most nem törődött vele. Mi értelme lenne?

– A kis barátodnak igaza van – folytatta Kunpar mester. – Születésed óta ismerlek, Ram Jomaram. És amikor van valami bajod, azonnal tudom, még ha tagadod is.

– Hát... – dörmögte Ram, azzal felállt, és feltolta a homlokára a védőszemüveget. Padavanköpenyét fekete kenőanyag-csíkok tarkították, mint mindig – nem számított, hányszor mosta ki, a foltok maradtak, ahol voltak.

– Csak... – Amikor kinyitotta a száját, még szándékában állt elmagyarázni a dolgot, ám ahogyan az sokszor megtörtént vele az utóbbi időben, a szavai valahogy elpárologtak. Talán nem tudta volna híven kifejezni azt, amit érzett, és ezért nem is próbálkozott vele. Ugyanakkor, folyton azt hallotta Kunpar mestertől, a bonbrakoktól, és min-

denki mástól, aki valamiért további terheket akart rakni rá, hogy ő mennyire konok alak. V-18 szokásához híven eltűnt, máskülönben nyilván beszállt volna. Mióta elhagyták a Valót, a droid – az ideje java részében – a Csillagfény fémhulladék-tárolójában kutatott még használható alkatrészek után.

Ram megrázta a fejét, hátha ettől kitisztul, és végül azt felelte:

– Nem tudom.

Az öreg ongree bölcsen bólogatott, és megsimogatta az arccsápjait, ahogyan tenni szokta, mielőtt valami hihetetlen okos dolgot mondott, aminek az értelmét Ramnek tíz évbe telt megfejteni.

– Ez kezdetnek pont megfelel! – jelentette ki a mester.

Ram sóhajtott egyet, felkapta a mag rozsdás burkolatát, majd elengedte, és az Erővel lebegtette maga előtt.

– Csak olyan... tudod, hogy én már szembekerültem a fosztogatókkal, igaz? – mondta végül, de közben a mestere helyett a magot figyelte. – És a drengirekkel is. Lőttek rám, és majdnem felzabáltak. Letartóztattak. Több dolog robbant fel körülöttem, semmint össze tudnám számolni... és mindez alig néhány hónap alatt történt.

És ezzel még csak nem is túlzott. Mióta a Nihil szörnyű csapást mért a Köztársasági Vásárra a szülőbolygóján, a Valón, folyton küzdenie kellett, hogy életben maradjon, és ne veszítse el az egyensúlyát a galaxisban, ami minden látszat szerint egyetlen nap alatt változott békés helyből háború dúlta világgá. Az összecsapás kellős közepén találkozott Lula Talisolával, a Csillagfény Jelzőállomáson szolgáló padavannal, aki meglepően kiegyensúlyozott maradt még a harc viharában is. A lány valahogy egyszerre volt higgadt harcos és az esszenciája annak, amilyennek Ram elképzelése szerint a Jediknek lenniük kellett. És Ram rájött, meg kell tennie mindent, amit csak lehet, annak érdekében, hogy a galaxis ismét biztonságos hely legyen – ahogyan Lula is ezen dolgozott.

Így aztán Ram csatlakozott hozzá, és az ő Zeen nevű barátjához, aki érzékelte az Erőt, de nem részesült hivatalos felkészítésben. Együtt utaztak a Csillagfényre, és Ram azóta is velük tartott. Küldetéseken vett részt, több barátot szerzett, mint valaha lehetségesnek tartotta volna – és majdnem meghalt az összes elképzelhető módon (néhány elképzelhetetlen is).

De valahogy mindezzel nem volt különösebb baja.

– Nehéz idők járnak az egész határvidékre – mondta Kunpar mester – különösen rátok, fiatalokra, akik beleragadtatok a harcokba. – Szomorúan megcsóválta a fejét, és hozzátette: – Nem így kéne mennie ennek.

– De nem erről van szó – bökte ki végül Ram, és igyekezett úgy beszélni, hogy a csalódottsága ne érződjön a hangján. Végül is, ha nem tudta elmondani, mi baj van, hogyan remélhetett segítséget a mestertől? Sőhajtott egyet, majd a burkolatdarab lezuhant, és hangos csörömpöléssel érkezett az asztalra.

– *Fraka-botá!* – rikoltotta Breebak, a másik bonbrak. Ez viszont azok közé a bonbreez szavak közé tartozott, amiket Ram még magának sem szívesen fordított le.

– Bocs! – szólt oda az apró teremtményeknek. Ismét a hologramra pillantva egy pillanatra összepréselte a száját, majd kinyitotta, és haddarni kezdte a szavakat anélkül, hogy gondolkodott volna rajtuk: – Épp az ellenkezője a probléma. Nem érzek semmit. Már egy ideje. Akkor sem, amikor csatába mentünk. Nem érzek félelmet, sem szomorúságot. Nem vagyok izgatott, amikor győzelmet aratunk. Szinte még... – Ekkor elhallgatott, hagyta, hogy a szavak megint elillanjanak, és azt kívánta, bárcsak a gondolatai is ezt tennék.

– Folytasd! – szólt rá Kunpar mester gyengéden és kedvesen.

– Szinte még akkor sem érzek semmit, amikor megmentünk valakit.

Ram nem tudta biztosan, hogy ez a szörnyű közöny vagy üresség mikor kezdődött. A Köztársasági Vásár elleni támadás során az a fura benyomása támadt, hogy egyszerre ezernyi érzés árasztja el a bensőjét. Lonisavárost, az ő városát súlyos támadás érte. Ártatlan civilek sebesültek és haltak meg körülötte, és úgy tűnt, a fosztogatók azért mentek oda, hogy ott is maradjanak. Ramnek összetört a szíve, halálos félelem kerítette hatalmába, és új barátokkal találkozott, akikkel kapcsolatban azt érezte, élete végéig a barátai lesznek, csak éppen azt nem tudta, mennyi ideig él még. És együtt, összefogva nagy tettet hajtottak végre: helyreállították a bolygón a kommunikációt, és így a köztársaságiak megszervezhették az ellentámadást. Halál és pusztulás vette körül őket, de részei voltak a megoldásnak, és Ram csodálatosan érezte magát attól, hogy módjában állt segíteni.

A későbbiek folyamán, a Csillagfényre való visszatérés után rájött, hogy valamikor a robbanások, mentőakciók és lövöldözések idején

lezajlott benne egy változás. Mintha valaki megszállta volna a testét. Egy rideg valaki.

– Tudom, hogy nem szabad kötődnünk másokhoz, meg minden – mondta Ram –, de ez... valami másnak tűnik.

– Mmm – hümmögött Kunpar mester, és lehunyta a szemét. – Nem találod az egyensúlyt, ifjú padavanom!

– Igen, ez valószínű. De mit tegyek?

– Keresd tovább! Ne hagyd abba!

– Ramamalamaaa! – dalolta Zeen Mrala, mialatt besuhant a nyitott ajtón, és tökéletes piruettet hajtott végre a helyiségben. – Gyűléésünk van!

Zeen olyan teremtmények között nőtt fel, akik gyűlölték az Erőhasználókat, és nem bíztak bennük, emiatt hosszú időn át eltitkolta a képességeit. De aztán a szülőbolygója, a Trymant IV kis híján megsemmisült egy, a Nagy Hiperűr Katasztrófát követő Felbukkanás során, és a lányt befogadták a Jedik. Segített Ramnek és Lulának harcolni a fosztogatók ellen a Valón, és Ram azóta úgy érezte, ők ketten közel állnak egymáshoz. Hozzá hasonlóan Zeen is viszonylag új jövevénynek számított az úrállomáson, és mindig tudta, hogyan derítse jobb kedvre őt. Rammel ellentétben valahogy mindig sikerült tisztának maradnia és elegánsnak kinéznie, akár pilótadzsekit viselt, az oldalán pedig egy-egy sugárvetőt, akár hálóinget, amit Lula adott neki kölcsön, vagy akár – mint most – ujjatlan inget és szabadon lengedező, könnyű köpenyt.

– Aha – dünnyögte Ram, majd gyorsan berakta egy ládába a reaktormag alkatrészeit, és talpra ugrott.

– Á, csak nem az én kedvenc mikkiaim? – kérdezte Kunpar mester, és a szemét résnyire vonva sandított Zeenre, mialatt a lány elsüvített a kamera előtt.

Zeen nevetett, egy szaltóval átvette magát Ram felett, de olyan közelségben, hogy a fejcsápjai finoman végigsimítottak a fiú arcán.

– Üdvözöllek, Kunpar mester! – köszönt aztán, amikor a padlóra érkezett. – Hány mikkiai ismersz?

– Eleget ahhoz, hogy legyen köztetek kedvencem! – válaszolta az öreg ongree.

Zeen sugárzó mosolyt villantott a mesterre, majd oldalra perdült, és tovább táncolt.

– Tudod, tarthatsz egy kis szünetet, ha arra van szükséged – mondta ekkor Kunpar mester, és ismét Ramre fordította a tekintetét. – Gyere vissza a Valóra! Részt vehetsz az újjáépítésben.

Ram bólogatott, holott tudta, hogy ettől nem fogja visszanyerni a belső egyensúlyát. A hazatérés pusztá gondolatától is rosszullét tört rá. Annyi minden történt idekint, hogy a Jediknek szükségük volt a segítségére.

– Köszönöm, Kunpar mester!

– Egy kis pihenő abszolút *varázsló* lesz! – jelentette ki Zeen azt a szót használva, amit Ram szokott mondani, amikor egy csodálatos dolgot látott. Ram tudta, a lány csak azért csinálja ezt, hogy jobb kedvre derítse őt. Zeen aztán rákacsintott Kunpar mesterre, de ő csak meredten bámult a kamerába, és azt kérdezte:

– Mi az, hogy varázsló? Ez valami kifejezés, amit a fiatalok használnak manapság?

– Ram! – fakadt ki felháborodottan Zeen. – Azt hittem, hogy a Valo lakói mondogatják ezt!

Ram felkacagott, és azt felelte:

– Nem, ezt totál én találtam ki. Hát nem varázsló?

– Jól van, én most elköszönök – búcsúzott Kunpar mester. – Az Erő legyen veletek!

– Nem tudom elhinni, hogy kitaláltál egy menő kifejezést, és nem árultad el nekünk! – kiabálta Zeen, és szemmel láthatóan az Erőt használta ahhoz, hogy egy szaltó során még magasabbra röppenjen. – Te figyelj csak, jól vagy?

Ram közönyös vállrándítással nyugtázta a dicséretet, a kérdést pedig elengedte a füle mellett. Egyszerűen csak felkapta a holovetítőjét, és azt mondta:

– Káprázatos táncos vagy, Zeen. Mi lenne, ha készítenék rólad egy holót, és elküldeném a Coruscantra?

– Miért is ne? – kérdezett vissza a lány, és két karját oldalra nyújtva pörgött néhányat. – Küldd ki az egész galaxisba! Te sosem álmodtál arról, hogy egyszer nagy sztár leszel?

– Még véletlenül sem – morogta Ram, és tett egy lépést oldalra, hogy továbbra is szemmel tarthassa a lányt.

– Én sokszor – vallotta be Zeen. – Nem hiszem, hogy tényleg szeretném, de mindig is ki akartam próbálni, legalább egy-két napig. Mi-

lyen lehet egy olyan csodás énekesnek lenni, akiket a holókban látnak... akiknek az egész galaxis tapsol...

Megint piruettezett egyet, majd a kezét meglebegtetve, bonyolult meghajlást mutatott be.

Ram lelkesen tapsolt.

– Mindig azt gondoltam, hogy egyszer, talán egy másik életben, híres sztár leszek – tette hozzá Zeen, majd szomorúan mosolygott, és másfelé nézett. – De az nem nekem való, nem igazán... – Néhány pillanatra alighanem beleveszett egy ábrándba, de hirtelen visszatértette magát a valóságba, éles pillantást vetett Ramre, és hozzátette: – Ne hidd, hogy nem vettem észre. Kitértél az iménti kérdésem elől!

– Én csak...

– Sziasztok! – rikkantotta ebben a pillanatban Lula Talisola, és bedugta a fejét az ajtón. – Kapjátok össze magatokat! Ez a találkozó most már egy küldetés előtti eligazítás. Történt valami a Korélián. Megyünk vagy táncolunk?